

Ahmethan Yılmaz
Karanfilli Dev Amca

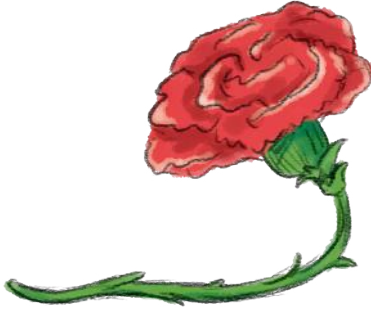
Resimleyen
Anıl Tortop

uçan at

Ahmethan Yılmaz

Karanfilli Dev Amca

Yayın No: 24
ÇOCUK EDEBİYATI DİZİSİ: 24
Fantastik: 1

Karanfilli Dev Amca

Yazan: Ahmethan Yılmaz

ISBN: 978-605-9501-20-0

Genel yayın yönetmeni: Mustafa Ruhi Şirin
Son okuma: Dr. Tacettin Şimşek
Dizinin özgün tasarımı: Mükremin Seçim
Kapak ve iç resimleme: Anıl Tortop
Tasarım ve uygulama: MimEmin

Baskı ve cilt: Gezegen Basım San. Tic. Ltd. Şti.
100. Yıl Mah. Massit Matbaacılar Sitesi 2. Cad. No: 202/A
Bağcılar İstanbul Tel: (0212) 325 71 25
Sertifika No: 12002

1. basım: 1992
2. basım: Temmuz 2017 (2000 adet)

© Ahmethan Yılmaz - Uçan At Yayınları, 2017

Tüm yayım hakları saklıdır. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Uçan At Yayınları

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1 34110 Cağaloğlu İstanbul
Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx) Belgegeçer: (0212) 511 47 74
www.ucanat.com.tr bilgi@ucanat.com.tr
Sertifika No: 16228

Uçan At Yayınları, çocuk ve ilk gençlik edebiyatı yayıncılığı amacıyla Bilge Kültür Sanat Yayınları tarafından 2017 yılında kurulmuştur.

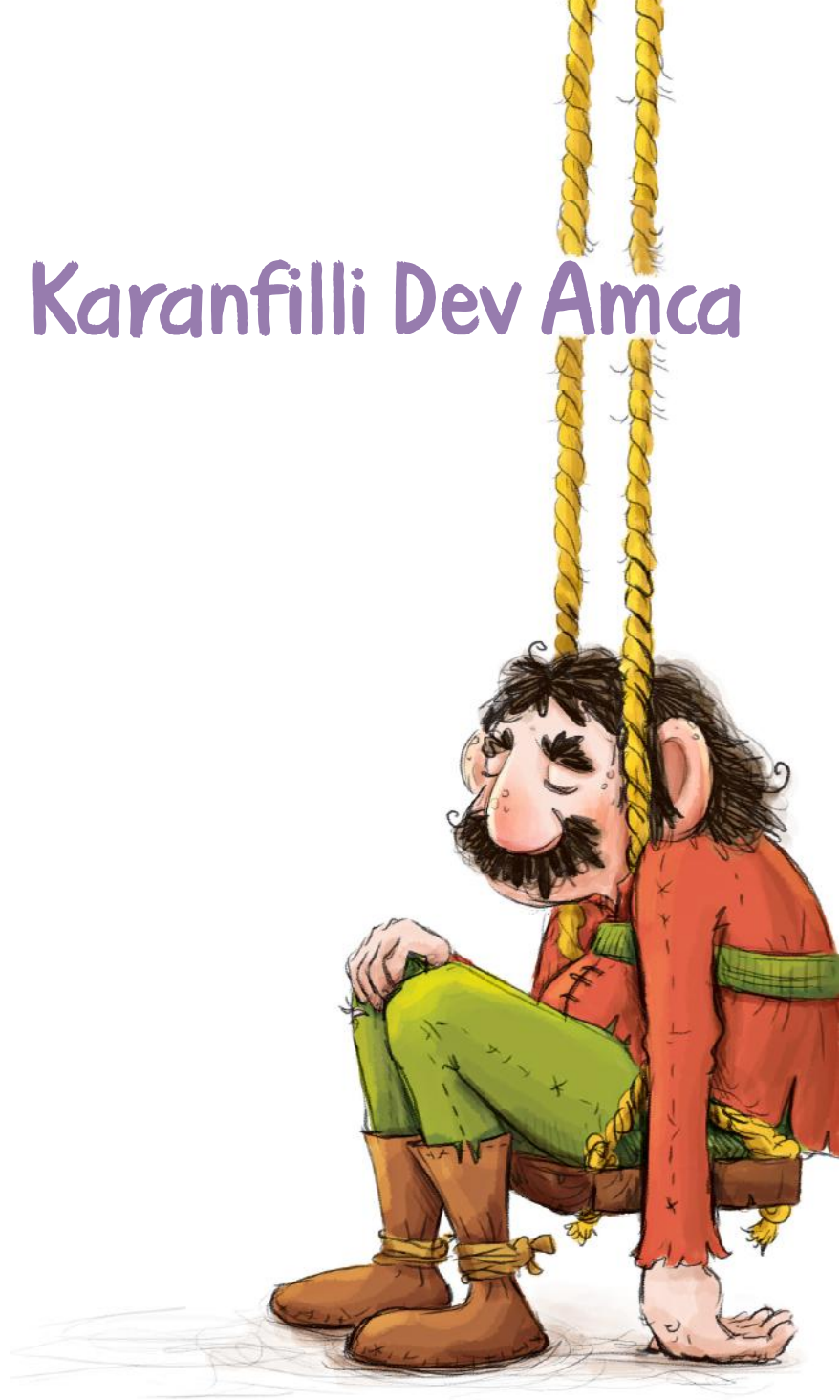

Çocuk Edebiyatı Dizisi'nde yer alan kitaplar Çocuk Vakfı Çocuk Edebiyatı Okulu danışmanlığında hazırlanmıştır.

Karanfilli Dev Amca

Son martı

O gün de, her gün olduğu gibi, iş çıkışından sonra parka gitmiştim. Burası, yaşadığım kentin apartmanlar arasına sıkışmış, küçük bir parkıydı. Kentin kirli bir denizi vardı. Park, mavisini yitirmiş bu denizin yakınlarında bir yerdeydi.

Kentin tek akasya ağacı bu parktaydı. İnsanlar ağaçları önemsememeye başlarken, ağaçlar da birer birer hastalandılar. Artık kimse onlara güzel sözler söylemiyordu. Sevilmediklerini ve istenmediklerini düşünmeye başladılar. Unutulmanın acısıyla daha fazla yaşayamadılar. Kurudular ve öldüler.

Akasyanın tozlu yaprakları vardı. Her yeni gelen bahar, dallarını daha geç yeşilendiriyordu. Hep, bir sonraki baharda, onu yaşıyor göremeyeceğimi düşünerek korkuyordum. Zayıf ve çelimsizdi. Tek dostu bendim. Her akşamüzeri onu görmeye gidiyor; ona şarkılar söylüyordum. Onu seviyordum ve yaşamasını istiyordum. Eğer o da kurursa, bu kentteki çocukların sonsuza değin, akasya ağacı göremeyeceğini düşünüyordum. Bu beni çok korkutuyordu. Söylediğim şarkılarla, onun yalnızlığını ve mutsuzluğunu gidermeye çalışıyordum.

O yaşlı martıyla da, arkadaşım akasyaya şarkı söylediğim, böyle bir akşamüzeri tanıştım. Banka oturmuş şarkı söylüyordum:

*Sevgili yaprakları tozlu akasya
Yalnız değilsin çünkü seni seviyorum
Var olman benim için güzel ve önemli
Sevgili yaprakları tozlu akasya*

Birden ardından bir ses duydum: